

Stämningstext inför sommarlajvet - Kampen i ringen 2016

--

Berghem var osedvanligt tyst och endast lite skrammel från värdshuset nådde honom där han stod vid ringen. Det var sen vinter och våren stod för dörren. Kylan påminde om den bistra tillvaron i Härjedalen.

Blod och sorg. Så mycket död. Med en gemensam fiende i Härjedalen verkade det som att ätterna kunde hålla samman trots slitningarna, där Ödis och Rind stod mot Sköld, Knaphövde och Krok. Ätten Snok höll sig fortfarande i utkanterna, Tygesätten kämpade för att få en stor roll, Helgas och Grane talade i samma termer likt Snok.

Han drog en hand över sin skäggiga haka, och tankarna vandrade till ringen framför honom.

De slitningar som fanns från Härjedalen i den hunaländska hirden, var inte bara ätterelaterad, utan det fanns även misstanktar om vem eller vilka som låg bakom anfallen mot den hunaländska hären. Allt pekade på att någon inom de egna leden hjälpte härjedalingarna, då deras attacker var allt för koordinerade och välplanerade.

Kamperna i ringen brukade vara folkfest och bjuda på vilda men hederliga kraftmätningar, men till sommaren fruktade han att det skulle bli annorlunda. Han tog ett steg in i ringen och sneglade mot kyrkan, sedan ner mot den orörda snön som täckte marken.

Marken färgas röd när sommaren kommer. Om kamperna varit farliga förr kommer de att bli värre i år. Det blir illa när allt ont blod från Härjedalen tas med in i ringen. Kämparna i år kommer att få det mödosamt.

Han började sakta gå runt i ringen, hans steg formade en cirkel i snön och han suckade djupt när han kände vikten av yxan i sin hand.

Ont blod... Det fanns mer än bara ont blod mellan ätterna och kämparna. Om ryktet stämde så skulle Hunaland få ännu mera ont blod snart. Det började med gisslantagandet och att det var ätten Ekehuvuds fel då det var de som ansvarade för eskorten. Snart hade bråk uppstått i hunahirden kring huruvida man skulle gå med på härjedalingarnas krav på lösen eller inte. Efter hårda ord beslöt ändå drottning Vaino att betala lösensumman. De fångna hade lämnats över.

Ett lätt förtvivlat skratt lämnade hans läppar, när han fortsatte sin vandring i ringen. Det fanns mer som bekymrade honom. Tankarna radades upp i hans huvud.

Rykten om att ätten Gardarung gör sig redo i Jämtland, kanske med stöd från ätterna Rind och Loge. Hur kommer Norge reagera på kriget i Härjedalen och en attack från Gardarung? Hur kommer drottningen motreagera när hon är så temperamentsfull? Vilka var dessa godar och gydjor som han hört om? De verkade kraftsamlade fornsedare för att mota bort kyrkan och dess inflytande. Tydligen kommer några av dem till Berghem i sommar. Kommer ätterna och folket att klara dessa ansträngningar? Det ena ger det andra. Lite som ringar på vattnet, tänkte Björn Ulvhildson av ätten Långe, krigare i drottning Vainos hird.

På väg tillbaka till Langebro gård passerade han värdshuset Galtsprånget. Utanför stod tre personer och pratade som han kände väl. Han nickade åt Saga av Njoraätten, drängen Bark och bryten Dis från Knaphövde, samtidigt som han gick förbi och lyssnade på deras samtal.

– Hörde ni om Solhild från Ekehuvud och vad hon siade om på vintergillet? Sa Bark bekymrat och väntade sig svar från de andra två.

– Ja, tänk om hon har rätt! Det kommer ju påverka alla i Hunaland! Utbrast Dis. Saga såg bekymmersamt irriterad ut och sa.

– Hon har ju haft rätt förut och varför borde hon inte ha det nu också. Det känns inte bra.

– Inte bra alls, instämde Bark. Dis var väldigt uppspelt och fortsatte ivrigt.

– Solhild sa tydligen något i ordalag likt, Höken är sårad. Geten har blivit anfallen. Akta ryggen, något blankt, vän mot vän!

– Ja, tänk bara på det som hände vid Blankvattnet. Det stämmer ju in precis, gapade Bark. Han fortsatte med sin höga stämman.

– Det känns inte bra alls inför våren och sommaren. Tänk på alla som kommer hit med ont blod över Härjedalen och förrädaren Steingrim från Knaphövde. Dis klappade till Bark över ansiktet så att hans huvud slungades bakåt.

– Håll käft drängusling! Tänk på vad du säger. Dra inte in hela Knaphövdeätten i detta bara för vad en person gör. Bark kved till, men var van vid stryk från folk i högre position än han själv.

– Men vem ligger bakom då? Undrade Saga som skadeglatt smålog åt Bark och fortsatte prata.

– Han kan ju inte ha agerat ensam i Härjedalen och fingrarna pekar på flera ätter. Något kommer att hända, speciellt om man tänker på vad Solhild har siat om sedan i somras och de rykten man hört om att det egentligen var drottning Vaino de ville åt som gisslan.

Björn stegar in på gårdsplanen till Langebro och ger order om avmarsch. Det samlade krigsfolket ställer sig upp och rättar till kläder och utrustning. Ännu en gång skulle Björn leda folk ned till Härjedalen. De skall delta i det kommande härtåget under våren. Nu ska härjedalingarna få betala tillbaka för allt de gjort. Halva Härjedalen var vunnet sedan i höstas, nu skulle de ta resten.

Dis går raskt upp mot ringen, men stannar tvärt då hon ser Björns fotspår. Hon ser de fem cirklarna som formats då han vandrat runt försjunken i sina tankar. Plötsligt slår det henne.

Kriget, ättebråk, förrädare, Gardarung, drottning Vainos temperament, fornsedare och kristna, Norge och profetior. Allt är ringar. Ringar på vattnet. Frågan är vad dessa ringar kommer att leda till?